

[Søren P. Larsen.]

efter, hvordan Kurserne paa Børsen for en Række industrielle Aktier har bevæget sig i Perioden fra 1933 blot til i Dag.

Jeg skal ikke her nævne bestemte Navne, men skal nøjes med at nævne, at Tekstilindustriens Papirer, der i 1932 stod i Kurs 53, i 1933 stod i 99 og nu pr. 17. Oktober staar i 123. Jernindustriens Aktier har gennemløbet en Linie, som for de samme Aar udtrykkes ved Kurserne 26, 46, op til 91. Ogsaa Galocheerne har der været god Gang i; paa Børsen noteredes Aktierne i 1932 til Kurs 40, i 1933 til 91, og den 17. Oktober noteredes de til 203.

Jeg tror, at ærede Medlemmer saavel som den høje Regering vil give mig Ret i, at der foregaar en Forskydning her. Og naar en saa alvorlig Forskydning foregaar inden for Erhvervslivet, maa man ikke undre sig over, at en Række af dem, der lever under det lave Prisniveau, automatisk tvinges ind i en Situation, hvor de maa holde sig tilbage fra at aftage Varer fra de øvrige Erhverv og derfor ikke kan give nogen øget Beskæftigelse.

Jeg har ønsket at gøre disse almindelige Bemærkninger, fordi jeg ser saaledes paa det, at Arbejdsløshedsspørgsmaalet er et alvorligt Spørgsmaal for hele vort Samfund, og naar vi har forsøgt at komme frem ad flere forskellige Veje — vi har nogle Gange været med til at give Regeringen Love, der netop tilsigtede at øge Beskæftigelsen —, saa maa vi ogsaa have Opmærksomheden henvendt paa en Forskydning, der meget vel kan medføre, at Arbejdsløsheden ikke angribes fra den Side, hvor den skulde angribes, gennem øget Beskæftigelse. Det var jo det Maal, som vi alle skulde stille os.

Jeg skal endnu i denne Forbindelse nævne, at der har været klaget over, at der har fundet Befolkningsindvandring til Byerne Sted, og der har været klaget over, at der har været Mangel paa ledige Kræfter; de mange Annoncer i Bladene har givet Udtryk for det samme. Det var et Spørgsmaal, der var fremme ved Tillægsbevillingsdebatten i Foraaret, og som jeg ikke her skal komme ind paa. Jeg vil til Slutning blot gerne gøre et Par Bemærkninger til det specielle Lovforslag, der her er fremsat af Regeringen.

Det staar for mig saaledes, at naar en Regering faar de 4 store Partier med til at gennemføre en Arbejdsløshedsløvgivning — og Arbejdsløsheden er i sig selv et meget vanskeligt Omraade at lovgive paa —, saa maa denne Regering ogsaa vide, at denne

Lovgivning maa administreres paa neutralt Grundlag. Jeg nævnte i Fjor en Række Spørgsmaal vedrørende Arbejdsløshedskassernes Administration, idet jeg paatalte, at en enkelt Kasse, Landarbejderforbundets Arbejdsløshedskasse, i Kraft af sine Vedtægter opretholdt det ejendommelige Forhold, at man skulde betale 100 pCt. højere Kontingent, hvis man ikke samtidig stod som Medlem i Fagets Fagforening.

Her foreligger der efter vor Opfattelse et Brud paa den neutrale Administration, som maa være en Forudsætning for, at man vedblivende skal kunne samle et meget stort Flertal, helst alle de store Partier, omkring en Lovgivning paa dette meget vigtige Omraade. Der var ikke Tid i Foraaret til at komme nærmere ind paa dette, og jeg nævner det her kun, fordi det er et af de Spørgsmaal, som det vil være naturligt at tage op i det kommende Udvalg til nærmere Undersøgelse. Samtidig kunde vi nok lide at faa at vide, om der er andre Arbejdsløshedskasser, der administreres paa tilsvarende Maade.

Lovforslagets Bestemmelse om at stryge 10 Maaneders Grænsen er vist ogsaa et Spørgsmaal, der maa undersøges nærmere. Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen gjorde Rede for en Række Detailforhold vedrørende de enkelte Arbejdsløshedskassers Formueforhold, og jeg maa sige, at vi maa have en nøje Oversigt over, hvorledes de enkelte Arbejdsløshedskasser er stillede, for der kan meget vel være Kasser, som kan taale at bære en ekstraordinær Hjælp i en vanskelig Tid, medens andre Kasser er vanskeligt stillede. Jeg afviser slet ikke paa Forhaand den Tanke, men jeg siger, at vi maa have Forholdet nøje undersøgt. Vi maa ogsaa have at vide, hvor stor Formuefremgangen har været for de enkelte Kasser. Ministeren har jo allerede efter Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 4, tror jeg det er, Adgang til at give Dispensation for de Kasser, som økonomisk set selv er i Stand til at bære den øgede Byrde, som en Sletning af 10 Maaneders Grænsen medfører. Der kan jo ogsaa være Kasser, der kommer i store Vanskeligheder, hvis de skal ud i dette. Alt dette er rent tekniske Forhold, som ærede Medlemmer vil forstaa man ikke saa godt kan drøfte her i Salen, men med større Fordel kan undersøge i Udvalget.

Vi er ogsaa i allerhøjeste Grad betænkelige ved Bestemmelsen om at hæve 26 Ugers Grænsen som en Betingelse for Understøttelse inden for et nærmere betegnet Tidsrum. Naar vi i 1932 fastholdt denne